

Arrest

nr. 347 367 van 28 mei 2026
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2024 met referentienummer 122490.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 17 december 2021 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Hoegaarden en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die attesteert dat zij is toegelaten tot een verblijf tot 2 maart 2022.

1.2. Verzoekster dient op 14 maart 2022 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 6 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 19 oktober 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Inzake deze aanvraag beslist de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 13 april 2023 opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 5 maart 2024 met nr. 302 733 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 4 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [J.]

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot, de genaamde [A. D. J. F.] [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 13.04.2023. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 302 733 dd. 05.03.2024, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Betrokkene legt bij haar aanvraag een attest van erkenning van handicap dd. 08.02.2024, een brief van de Amerikaanse ‘Social Security Administration’, meer bepaald de dienst ‘retirement, survivors and disability insurance’, een ‘Benefit Verification Letter’ dd. 12.03.2024 en rekeninguittreksels met de reeds betaalde uitkeringen van 03.01.2023 – 01.03.2024. Uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon als invalide werd erkend (+66%) en vanaf 03.01.2024 tot 01.03.2024 (lees: de meest recente betalingen) een maandelijksse betaling van \$1365,00 heeft ontvangen. In de brief ‘Benefit Verification Letter’ dd. 12.03.2024 lezen we: “The regular monthly social security payment is \$1565,00.” Dit blijkt een verhoging te zijn in vergelijking met de vorige uitkeringen die hierboven werden aangehaald. Hoe dan ook, of dat betrokkene heden \$1365,00 of \$1565,00 ontvangt, betrokkene voldoet met deze bedragen niet aan de bovenstaande voorwaarden van art.40ter van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de documenten m.b.t. de bestaansmiddelen van betrokkene en de zoon van betrokkene. Er kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Raad van State van 02.03.2023 (arrestnummer 255.940): “Bij de behoefteanalyse (artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet) wordt op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het referentiebedrag (namelijk 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet) toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende

partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder."

Op basis van de voorgelegde documenten kan er dus niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Immers, de bestaansmiddelen zijn niet minstens gelijk aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Voor zover de bestaansmiddelen niet minstens gelijk zijn aan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast, dient overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden uitgevoerd.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon een woning huurt en hiervoor een maandelijkse huishuur betaald van 700,00 EUR + 100,00 EUR kosten. Bovendien wordt er vermeld dat de huurprijs jaarlijks wordt aangepast geïndexeerd. Vermits de huurovereenkomst dateert van 20.01.2022 zal betrokkene heden een hogere huurprijs betalen. Er werden geen verdere concrete stavingsstukken van de vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat de referentiepersoon de huur én alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) met dit bedrag kunnen betalen.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen, behoudens bewijs van het tegendeel, te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Gezien al deze overwegingen kan er niet besloten worden om, in afwijking van art. 40ter, alsnog het verblijfsrecht te kunnen toestaan op basis van art. 42, §1, tweede lid.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42, § 1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel van haar middel stelt zij als volgt:

"1. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de Belgische referentiepersoon (de heer [F. D. J. A.]) niet beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verwerende partij motiveert dat het inkomen van verzoekster EN van de inwonende zoon [L. A.] niet in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard opdat is voldaan aan de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 en niet een derde of een familielid van die Belg Voormelde redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekster ontvangt sinds 2 juli 2020 een uitkering op maandbasis van 1418 dollar per maand, als gepensioneerde werknemer. (stuk 4)

De uitbetaalde uitkeringen betreffen netto bedragen, zoals blijkt uit stuk 3 waar vermeld staat dat de uitkeringen verstrekt in 2020 ten belope van 16920 dollar netto uitkeringen betreffen. (stuk 5)

Tevens zijn er de inkomsten van de inwonende zoon, die deel uitmaakt van het kerngezin, en een inkomen uit arbeid ten belope van gemiddeld 2000 EUR op maandbasis verdient.

Het administratief dossier bevat zijn arbeidscontract afgesloten in 2021, de loonfiches van januari en februari 2024, evenals de individuele rekening voor de inkomsten van het jaar 2021 en jaar 2023

De inkomsten van verzoekster EN de inkomsten van de inwonende zoon [L. A.] gevoegd aan de inkomsten van de Belgische referentiepersoon, de echtgenoot van verzoekster, strekken onbetwistbaar tot bewijs dat er voldaan is aan de voorwaarde van stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De maandelijks inkomsten van het kerngezin bedragen immers ruim 4300 EUR op maandbasis.

De huur voor de woonst bedraagt 850 EUR op maandbasis, een bijzonder laag bedrag gezien de gemiddelde actuele huurprijzen reeds 1000 EUR bedragen. Voor het overige zijn er geen bijzondere uitgavenposten.

De visie van verwerende partij druist in tegen de voorliggende objectieve elementen.

Verwerende partij hanteert namelijk een te strikte interpretatie van het woord "beschikken" in artikel 40 § 2 ter Vw waar zij principieel weigert het inkomen van de verzoeker (en andere kernfamilieleden zoals de inwonende zoon) mee in rekening te brengen.

De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging "op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dit werd "essentieel" geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd "onverantwoord" geacht, "want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie" (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, "Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt"; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72).

In een meer recent arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook

verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde dat “uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene” (punt 40).

Het Hof van Justitie onderstreept hierbij vervolgens dat “[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn” (punt 41) en dat het “aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland” (punt 42).

Zoals reeds hoger aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen “wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkings-sfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin “de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht” (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

In haar arrest van 15 februari 2021 en opnieuw bevestigd in haar arrest van 5 maart 2024 heeft de RvV dan ook terecht geoordeeld dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt volgens de Raad een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Ook in de voorliggende zaak geeft verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Bijgevolg interpreteert de verwerende partij hiermee de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt met miskennis van artikel 40 ter Vreemdelingenwet.”

2.2. Verweerder repliceert hierop in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling stelt als volgt:

[...]

Uit lezing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen;*
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;*
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.*

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast als volgt:

[...]

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoekster de volgende stukken ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neergelegd:

- document van de Social Security Administration (VS) dat de referentiepersoon een bedrag van 1264 US dollar zal ontvangen vanaf juli 2021 tot november 2037.*
- Overzicht rekeninguitreksels van de betalingen.*

Van verzoekster zelf:

- document van de Social Security Administration (VS) dat verzoekster een bedrag van 1410 US dollar zal ontvangen vanaf juli 2020.*

Op 20 maart 2024 heeft de raadvrouw van verzoekster bijkomende stukken overgemaakt aan de gemachtigde, met name inkomstenbewijs van de referentiepersoon, van de verzoekster en van de zoon van de referentiepersoon.

Op 26 maart 2024 bezorgde de raadvrouw van verzoekster nog de fiscale attesten 2021 en 2022 dat verzoekster geen bijkomende belastingen moet betalen.

Verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat de Belgische referentiepersoon een uitkering krijgt van 1565 USdollar. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

[...]

Echter stelt de bestreden beslissing vast dat er geen beschikbare bestaansmiddelen voorliggen van de Belgische referentiepersoon.

Waar verzoekende partij verwijst naar de eigen inkomsten en naar de inkomsten van de zoon van de Belgische referentiepersoon, kunnen we meedelen dat de inkomsten van de verzoekende partij alsook van de zoon niet in aanmerking kunnen worden genomen. De zoon van verzoekster heeft de referentiepersoon of verzoekster niet ten laste.

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, “het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor

uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)” (punt 72).

Het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat “Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]”.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar de eigen inkomsten van de verzoekende partij, noch kan zij verwachten dat de verwerende partij zijn eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat met de inkomsten van verzoekster zelf geen rekening kan gehouden worden.

Vervolgens legt zoekende partij de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet uit en verwijst naar het arrest van Uw Raad 302.733 waarbij Uw Raad bevestigt dat de gemachtigde een te strikte interpretatie van de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, aanvoert.

De gemachtigde houdt rekening met de recente rechtspraak van de Raad van State en verwijst naar het cassatiearrest van de Raad van State van 2/3/2023 (arrestnummer 255.940) waarbij de Raad van State besliste dat “Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.” [...]

[...]

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.”

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreft. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

2.4. Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen

rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]"

Uit lezing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon begeleiden of vervoegen;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaans-middelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekosten-verzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

2.5. Verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt vast dat de Belgische echtgenoot als invalide is erkend en vanuit de Verenigde Staten maandelijks een sociale zekerheidsuitkering ontvangt. Hij wijst er op dat deze uitkering lager is dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder motiveert hij dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaans-middelen van verzoekster zelf of die van de gemeenschappelijke zoon van verzoekster en de Belgische referentiepersoon, nu het de Belg zelf is die dient aan te tonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en niet een familielid van de Belg. Een behoeftanalyse wijst volgens verweerder ten slotte uit dat de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg niet voldoende zijn.

2.6. Verzoekster voert aan dat verweerder de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert, waar hij enkel de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg in rekening brengt en principieel weigert om haar inkomsten uit pensioen uit de Verenigde Staten mee in rekening te brengen.

In zijn arrest met nr. 302 733 van 5 maart 2024 stelde de Raad hieromtrent reeds vast dat verweerder inderdaad een te strikte interpretatie hanteert van de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, met miskenning van deze wetsebepaling, met name door uit te sluiten dat de referentiepersoon zich kan beroepen op bestaansmiddelen die hem ter beschikking worden gesteld door zijn echtgenote. Hiervoor kan worden verwezen naar de in dit arrest ontwikkelde argumentatie, die de partijen is gekend. Dit arrest heeft kracht van gewijsde.

Bovendien wijst de Raad op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 2 april 2026 met nr. 38/2026, waarin het Hof voor recht zegde dat "[d]e artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, [...] de artikelen 10 en 11 van de Grondwet [schenden], in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens." En nog dat "[d]ezelfde bepalingen, in die zin geïnterpreteerd dat de bestaansmiddelen

waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, niet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, [...] de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van de Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet [schenden].”

2.7. Verzoekster toont aldus, andermaal, een schending aan van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag hierover niet anders te doen oordelen.

2.8. Het enig middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzake

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS